Knipperlichtcarnivoor

– Eveline Jordens –

De documentaire *Vleesverlangen* (uitgezonden op 19 mei 2016 op NPO 3) van Marijn Frank was voor mij een *feast* der herkenning. Ook ik ben na tien jaar vegetarisch geleefd te hebben zo'n twee jaar knipperlichtcarnivoor geweest. Enerzijds het grote verlangen naar een stukje vlees (want als het dan in één keer mag van jezelf, dan gá je ook vlees eten) en anderzijds mijn knagende geweten en het alomtegenwoordige gevoel dat ik heel slecht was voor dieren en het algemene welzijn van Moeder Aarde. Ik schaamde me er eigenlijk ook een beetje voor en deed het ook vaak als ik alleen was. Eigenlijk alle kenmerken van een verslaving bevatte mijn vleesconsumptie wel. Ik vond mezelf een enorme slapjanus.
Daarom ging ik paradoxaal genoeg ook steeds meer vlees eten, omdat ik wist dat ik er een keer mee moest stoppen van mezelf. En ook alle vlees! Was het in het begin nog een biologisch schouderkarbonaadje, later werden het *woppers, chicken wings* en broodjes *dürüm*. Ik vond het heerlijk (en een beetje vies tegelijk), misschien ook omdat het eigenlijk niet mocht. Het had zowel iets nieuws als iets heel stouts.
Ondanks dat ik sinds kort weer braaf op blokjes tofu kauw, vond ik de documentaire van Marijn Frank heel verfrissend, baanbrekend en nog steeds herkenbaar. Eindelijk iemand die het paradoxale verlangen naar vlees eten zo goed in beeld wist te brengen, zonder een moraalridder uit te hangen, want van moraalridders wordt niemand blij. Ik nodig daarom iedereen uit om een open en eerlijk gesprek aan te gaan met elkaar wat betreft het al of niet aanwezige vleesverlangen. Naast labels 'goed', 'slecht' en 'biologisch' zijn er nog zo veel andere labels, of beter nog, helemaal geen labels! Smakelijk eten.